

ogsaa skulde medtage Enker efter Læger, som i Fremtiden maatte blive bortrevne af Cholera, da jeg ikke troer, at vi kunne smigre os med det. Saab, at vi bestandigt skulle være befriede for denne Gæst. Endelig indseer jeg heller ikke, hvorfor det netop skal være Enker efter de Læger, som er bortrevne af Cholera, som skulle kommes til Hjælp, og ikke ogsaa Enker efter de Læger, som ere bortrevne f. Ex. af Typhus, eller idetmindste af Typhus, som staaer i Forbindelse med Cholera, — og saaledes kunde man efterhaanden komme meget vidt. Men, selv om man vil indfranke sig til at have den Landeplage for Die, som jo nærmest har havt Indflydelse paa dette Lovforslag, og altsaa holde sig til Choleraen, saa indseer jeg ialtsald slet ikke, hvorfor der skal gjøres en Undtagelse til Fordeel for Lægers Enker, og ikke tillige for andre Mænds Enker, hvortil der maatte være den samme Grund, f. Ex. Enker efter Præster. Det er vistnok de Herrer betjendt, at der er mange Præster, som med stor Samvittighedsfuldhed have opfyldt deres Kald ved at berette de Cholerafyge og derved ligesaafuldt have været udfatte for at kunne angribes af Epidemien som Lægerne. Desuden er der ogsaa mange Andre, f. Ex. Sygevogtere og Flere, hvis Stilling ligeoverfor Cholera-patienter er, om ikke ligesaa vigtig som Lægernes, saa dog i hoi Grad vigtig; hvorfor skulde man ikke tage dem med? Det bliver altid noget Ufuldstændigt at give en almindelig Regel for saadanne meget specielle Tilfælde som de her omhandlede, men det, der for mig er det Væsentlige, det er, at jeg for Diebliffet ikke kan erkjende, at der er nogen Trang til et saadant Lovforslag. Maatte det efter en længere Tids Forløb vise sig, at der af den vedkommende Minister, under hvem Sundhedspolitiet her i Landet hører, antages at være en bestemt begrundet Trang til, at der skeer en Undtagelse fra de gjældende Pensjonsbestemmelser i den Retning, ja, lad saa Regjeringen, trykket af denne Trang, komme frem med sit Forslag, men for troer jeg ikke, at man skal stride dertil, saameget mere, som det dog ikke kan være Lovgivningens Hensigt at gaae forud for Trangen, men at det maa være nok, naar man kun

nogenslunde kan afhjælpe den, naar den er tilstede.

G. Winther: Jeg for min Part maatte være endnu mere betænkelig ved, at der kom en Lov frem om slike Pensioner, hvis den ogsaa havde Fremtiden for Die, og hvis den saaledes skulde blive til en ny almindelig Pensjonslov. Det vilde efter min Mening være meget farligt at gaae en saadan Vej, da det forekommer mig, at vi have Pensjonslove nok i dem vi, have. Jeg troer ogsaa, at der er ganske særdeles enkelte Tilfælde, som ere af den Art, at de her kunne komme i Betragtning, hvis i det Hele taget den ærede Forslagsstillers Mening er rigtig — om den er rigtig eller ikke, skal jeg ikke videre udtale mig om, derom har den ærede Finansminister allerede talt — men, dersom nogen Enke er i det Tilfælde, at hun trænger til at kommes til Hjælp paa denne Maade, og der er nogen Anledning for Staten til at tage sig af hende, saa troer jeg, at det helst maatte skee under den Form, at man indbragte et Lovforslag, hvori den Vedkommende var nævnet ved Navn, saaledes som det nu nys skete med Hensyn til andre Personer. Forøvrigt kan det jo vel være, at det kunde blive meget byrdefuldt for Fremtiden, naar vi gjorde et saadant Skridt og gav slike Pensioner, fordi det let, som den ærede Finansminister sagde, kunde hændes sig, at vi kunne faae Cholera igjen, — efter hvad jeg veed, synes jeg ikke, at man gjør saa overordentlig Stort, for at forebygge, at den kan komme igjen; — dog det er en Sag, som man ikke her ved denne Leilighed kan gaae videre ind paa uagtet de offentlige Skrifter, der ere komne frem desangaaende, ellers nok kunde give Anledning til at omtale den her paa Rigsdagen. Jeg troer, at det Rigtigste var, at den ærede Forslagsstiller tog sit Forslag tilbage, og, hvis han saa havde en særlig Grund til at ønske en enkelt Person nogen saadan Hjælp fra Statens Side, kunde han indbringe et Forslag desangaaende. Vi have jo forhen, som der for blev nævnt, givet Personer Ret til Pension, som ikke havde det efter nogen af de bestaaende Pensjonslove, og der kan altsaa ikke siges, at vi afvige fra, hvad der tidligere er